ఈ వారం కథ

ద్వంద్వం

—కాసుల ప్రతాపరెడ్డి

రాధికకు మనస్సు అదోలా అవుంది. ఇల్లంతా చిందరవందరగా వుంది. ఐదేళ్ళ కొడుకు విప్లవ్ నానా హంగామా చేస్తున్నాడు. పెట్టిన వస్తువు పెట్టిన దగ్గర వుంచేడు అనుకుంటూ సర్దుతూ ఇల్లు ఊడ్చసాగింది. ఇంటి అల్మారాల నిండా పుస్తకాలే. వాల్‌క్లాక్ వైపు చూసింది. టైం ఎనిమిదవుతోంది. ఎనిమిదిన్నర లోగా విప్లవ్‌ను తయారుచేసి స్కూల్‌లో దింపిరావాలి. భర్త ప్రకాశ్ వుంటే ఆయనే దింపి వచ్చేవాడు. ఈమధ్య ఆయన రాత్రులు ఇంటికి సరిగా రావడం లేదు. రాత్రి ఇంటికెందుకు రావడం లేదంటే మొదట్లో- ఫ్రెండ్స్ ఇళ్ళకు వెళ్లానవో, నైట్ డ్యూటీ కదా ఆఫీసులో వుండిపోయానవో చెప్పేవాడు. ఈ మధ్య అడిగితే కసురుకుంటున్నాడు. "మనిషిలో ఎంతమార్పు!" అనుకుంది. స్టవ్ మీద కుక్కర్‌లో అన్నం, పప్పు పెట్టింది. ఇల్లు ఊడ్చడం పూర్తయింది. విప్లవ్‌వైపు చూసింది మంచంమీదే కారు బొమ్మతో ఆడుకుంటున్నాడు. హీటర్ తీసేసి నీళ్ళు బాత్రూంలో పెట్టింది. కొన్ని నీళ్ళు వేరే బక్కెట్లోకి మార్చి తగినన్ని చన్నీళ్ల పోసింది. "తన కాపురం ఏమిటి, వేణ్ణీళ్ళు కుమ్మరిచ్చినట్టయింది" అనుకుంది. "విప్లవ్" అని కేకేసింది. చప్పుడు లేదు. వీడు పుట్టినప్పటి నుంచే ప్రకాశ్‌కు, తనకు మధ్య ఎడం ప్రారంభమైందనే ఆలోచన వచ్చి కోపం ముంచుకొచ్చింది. "ఒరే భడవా" అంటూ కోపంగా పిల్చింది. "ఆగు మమ్మీ! ఆడుకుంటున్నా" అనే సమాధానం వినేసరికి మరింత మండిపోయింది. విసవిసా లోపలికెళ్ళింది. వాడి చేయి పట్టుకుని బాత్‌రూందాకా లాక్కొచ్చింది. వాడు లబోదిబోమని ఏడ్వ ప్రారంభించాడు. "ఏడవకు, వెధవ" అంటూ వాడి ఒంటిపై నీళ్లుపోసి సబ్బుతో రుద్దసాగింది. "ఈ ముష్టి ముండ ఇంకా చావలేదనా, ఏడుస్తావ్?" అంటూ రెండేసింది. దాంతో వాడు గొంతు మరింత పెంచాడు. స్నానం కానిచ్చి లాక్కొచ్చి స్కూల్ డ్రెస్ వేసింది. ఇంతకుముందు వాడిని ప్రకాశ్ స్కూటర్ మీద స్కూల్లో దింపి వచ్చేవాడు. ఈమధ్య అతను రాత్రులు ఇంటికి రావడం లేదు. దీంతో ఆ పని కూడా తానే చేయాల్సి వస్తోంది. "ఆయనకు తప్పినా నాకు తప్పదు!" అనుకుంది. ఏమిటి, వీడు తనకు బరువవుతున్నాడా అని ప్రశ్నించుకునేసరికి కన్నీళ్ళు ఆగలేదు. "ప్లీజ్, అల్లరిచేసి ఏడిపించకమ్మా, నా చిట్టిబాబు కదూ!" అని వాణ్ణి గడ్డం పట్టుకుని బతిమిలాడింది. వాడు కోపంగా ఆమె చేతిని విసిరికొట్టాడు. "తప్పయిందిలే" అంది. వాడు సంతృప్తి చెందినట్టే కనిపించాడు. ఇంతలో బయట స్కూటర్ ఆగిన చప్పుడయింది. ఈయన వచ్చినట్టున్నారనుకుంటూ వాడి బ్యాగ్ సర్దడం మొదలుపెట్టింది. ప్రకాశ్ లోనికి వచ్చి కుర్చీలో కూర్చుని పేపర్ తిరగేయడం ప్రారంభించాడు. బ్యాగ్ విప్లవ్ భుజాలకు తగిలించి, టిఫిన్‌బాక్స్, వాటర్ బాటిల్ వుంచిన బుట్ట చేతికిచ్చింది. "డాడీ, తీసికెళ్తాడు వెళ్ళమ్మా" అంటూ వీపుమీద చేయివేసి సున్నితంగా ముందుకు నెట్టింది. ప్రకాశ్ పేపర్లోంచి తల బయటకు పెట్టి- "నువ్వే తీసికెళ్ళు" అన్నాడు మెల్లగా. "నేనైతే నడిచి వెళ్ళాలి, స్కూటర్ మీద మీరెంతలో వెళ్ళొస్తారు?" అంది రాధిక. చిరాకుగా పేపర్ విసిరికొట్టి "ప్రతిదానికీ నేనే కావాలి" అని విసుక్కున్నాడు. రాధిక మొహంలో రంగులు మారాయి. విప్లవ్ బిక్కచచ్చినట్టు నించున్నాడు. మళ్ళీమొదలవుతుందేమోనని భయంగా వుంది వాడికి. తలిదండ్రులు ఈమధ్య తరచూ తగువులాడుకోవడం వాడు గమనిస్తూనే వున్నాడు. "డాడీకెందుకో కొద్దిరోజులుగా కోపం ఆగడం లేదు" అనుకున్నాడు. ఏదైనా కావాలని అడిగితే విసుక్కుంటున్నాడు. ఇంతకుముందు మమ్మీ వద్దంటుంటే కూడా కొనిచ్చేవాడు. ఏదడిగితే అది కొనిస్తూ వాణ్ణి చెడగొడుతున్నారని మమ్మీ కసురుకుంటే నవ్వి ఊరుకునేవాడు. "ఇంటికి రాగానే ఇన్ని టీనీళ్ళు పోద్దామని లేదుగానీ వాణ్ణి, నిన్ను ఊరేగించడానికి మాత్రం నేను కావాలి" అని నిష్ఠూరంగా అన్నాడు ప్రకాశ్. "నేనేం కూర్చోలేదు. వాడి బాధ్యత నాకెంతుందో మీకూ అంతే వుంది" అంది రాధిక విసురుగా. "వుంటుంది. ఎందుకుండదు? కట్టుకున్నాక తప్పుతుందా?" పెళ్ళి చేసుకోవడమే తప్పు చేశాననే భావం స్ఫురించేలా అన్నాడు. "మీరెందుకు మారిపోయారో అర్థంకావడం లేదు" అంది ఆమె. "నేనేం మారలేదు. నిన్ను కట్టుకున్నందుకు అనుభవిస్తున్నా" అన్నాడు. "మహా అనుభవిస్తున్నావులే!" అని అంటూ విప్లవ్ చేయి పట్టుకుని లాక్కెళ్ళింది.

* * *

ప్రకాశ్ మనస్సు ఏమీ బాగుండడం లేదు. పెళ్ళి చేసుకున్న తర్వాత దాదాపు మూడేళ్ళపాటు బాగానే వుంది. ఆ తర్వాత ఎక్కడ మొదలైందో సంక్షోభం వచ్చిపడింది. సంక్షోభం రావడానికి ముక్కూమొహం తెలియని ఇద్దర్ని పెద్దలు పెళ్ళి పేరిట కట్టిపడేసింది కూడా కాదు. తాను యూనివర్సిటీలో చదువుతున్న రోజుల్లో పాటలు రాసేవాడు. సాహిత్యానికి సామాజిక ప్రయోజనం వుండాలని విశ్వసించేవాడు కాబట్టి ఉద్యమాలను సమర్థిస్తూ గేయాలు రాసేవాడు. వాటిని సభల్లో అభినయిస్తూ ప్రజా కళాకారులు పాడేవారు. అవి చూస్తున్నప్పుడు ఒకవిధమైన గర్వం అతనిలో చోటుచేసుకునేది.

ఆరోజుల్లో ఖమ్మంలో విద్యార్థిసంఘం వార్షిక సభలకు తానూ హాజరయ్యాడు. రాష్ట్రంలోని అన్ని ప్రాంతాల నుంచి వేలాదిమంది విద్యార్థులు సభలకు వచ్చారు. ఆడిటోరియం క్రిక్కిరిసిపోయింది. సభ ప్రారంభానికి ముందు రాధిక పాటపాడడం మొదలుపెట్టింది. ఆమె తాను రాసిన పాటనే అందుకుంది. ఆమె కంఠంలో తాను రాసిన పాటే తనకు కొత్తగా అనిపించింది. ఆ పాటను చాలామంది ఆలపించారు. కానీ ఇంత గొప్పగా ఎవరూ పాడలేదనిపించింది. పాట పాడి కిందకి దిగివచ్చిన వెంటనే ఆమె వద్దకు ప్రకాశ్ పరుగు పరుగున వెళ్ళాడు. "చాలా గొప్పగా పాడారు. నా పాటకు జీవం పోశారు" అని తన్మయత్వం చెందుతూ ప్రశంసించాడు. "ఇది మీరు రాసిన పాటా, ఎవరో మహా అనుభవజ్ఞుడైన వయసు మళ్ళిన కవి రాశాడనుకున్నాను. నాకీ పాటంటే చాలా ఇష్టం" అంది. అలా జరిగింది వారిద్దరి మధ్య పరిచయం. ఆ పరిచయం క్రమేణా వారిద్దర్నీ దగ్గర చేసింది. ఉత్తరాలు రాసుకోవడం, తరచూ కలుసుకోవడం సాగించారు. అట్లా ఓ ఏడాది గడిచింది. పెళ్ళి చేసుకుందామని ప్రకాశే మొదట ప్రతిపాదించాడు. దీంతో వారిద్దరి వివాహం పార్టీ పెద్దల సమక్షంలో స్టేజీమీద జరిగింది. ఇదంతా గుర్తుకొచ్చేసరికి ప్రకాశ్ మనస్సులో ఏదో కెలికినట్టనిపించింది. తాను తప్పు చేస్తున్నానేమోనన్న భావన కలిగింది. వెంటనే సర్దుకుని "నేనేం తప్పు చేయడం లేదు. రాధిక నా చైతన్య స్థాయిని అందుకోలేకపోతున్నది. కలిసి బతకాలనుకున్నప్పుడు ఇద్దరి భావాలూ కలవాలి" అని అనుకున్నాడు. మరి అప్పుడు రాధికతో తన భావాలన్నీ కలిసినట్లెందుకనిపించింది?" ఈ ప్రశ్న ఎవరైనా వేస్తారనే భయంతో తానే ముందు వేసుకున్నాడు. దీనికి జవాబు చెప్పలేకపోతే తాను అభ్యుదయ శిబిరంలో నిలువలేడు. దాన్ని వదులుకోవడానికి అతను సిద్ధంగా లేడు. ఏదో ఒకటి చాలా పకడ్బందీగా అందర్నీ మభ్యపెట్టగలిగే సమాధానం కావాలి. రాధిక అద్భుతంగా పాడగలదేగాని ఆమెకు రాజకీయ, సామాజిక అవగాహన లేదనీ, అప్పుడేదో అద్భుతమైన గానానికి తన్మయత్వం చెంది అవన్నీ అర్థంచేసుకోలేకపోయాననీ నమ్మించేలా చెప్పాలని పథకం సిద్ధం చేసుకున్నాడు. ఈ ఆలోచనలో వుండగానే రాధిక తిరిగొచ్చింది. కోపంతో విసవిసా లోపలికి వెళ్ళిపోయింది. ప్రకాశ్‌కు చుర్రుమంది. ప్రకాశ్ ఇంట్లోకి వెళ్ళలేదు. రాధికతో ఒక్క మాట కూడా చెప్పలేదు. బయటకు వెళ్ళి స్కూటర్ స్టార్ట్ చేశాడు. స్కూటర్ చప్పుడు విని గబగబా బయటకు వచ్చేసరికే ప్రకాశ్ మలుపు తిరిగాడు. రాధికను ఎక్కడలేని నిస్పృహ ఆవరించింది. తాను చేసిన తప్పేమిటో తల బద్దలు కొట్టుకున్నా అర్థంకాలేదు. ముఖం మాడిపోయింది. మోయలేని భారం మీద పడ్డట్టనిపించింది. "ప్రకాశ్‌లో ఏదో మార్పు వచ్చింది. అదేమిటో అంతుచిక్కడం లేదు" నిట్టూర్పు విడుస్తూ లోనికెళ్ళింది.

* * *

ఈజీ చైర్‌లో కూర్చుంది రాధిక. మనిషి పూర్తిగా చిక్కిపోయింది. కళ్ళ కింద నల్లని చారలు వచ్చేశాయి. పదేళ్ళ వయస్సు పైబడినట్టయింది. విప్లవ్‌వైపు చూసింది. ఈ ప్రపంచంతో సంబంధం లేనట్టు వాడు మంచంమీద గాఢనిద్రలో మునిగిపోయాడు. గుండె మెలిపెట్టినట్టుగా బాధ. ప్రకాశ్ ఇంటికి రాక నెల దాటిపోయింది. ఆరోజు బాబును స్కూలుకు తీసుకెళ్ళడం విషయంలో జరిగిన గొడవ తర్వాత కోపంగా వెళ్ళిపోవడమే- తిరిగి రాలేదు. రాత్రుళ్ళు ఇంటికి రాకపోవడం మామూలే కావడంతో వారం రోజులపాటు అతనే వస్తాడులే అనుకుంటూ గడిపింది. పది రోజులైనా రాకపోయేసరికి భయమేసింది. 'ఆయనకేమైనా' అనే భయంతో కలత నిద్రకూడ కరవైంది. ఉండబట్టలేక ఓరోజు ఆఫీసుకు ఫోన్‌చేసింది. రెణ్ణెల్లు సెలవు పెట్టాడనే కబురు విని హతాశురాలయింది. సెలవుపెట్టి ఎటు వెళ్ళుంటాడనుకుంది. ఇంటికి వస్తుంటే దారిలో ఏ యాక్సిడెంటో జరగలేదు కదా! అనే అనుమానం వచ్చింది. దీంతో ఆమె శరీరం కంపించింది. తెలిసిన మిత్రులందర్నీ సంప్రదించింది. ఎవరూ సరైన సమాధానం చెప్పలేకపోయారు. ఓ దినపత్రికలో తెలిసిన స్నేహితురాలుంటే అక్కడి క్రైం రిపోర్టర్ ద్వారా గుర్తుతెలియని శవాల గురించిన ఆరా తీయించింది. ఆయనతోపాటు స్కూటర్ వుండడం వల్ల ఆరా తీయడం పెద్దగా కష్టం కాలేదు. తన భర్త మరణించాడని భయపడడానికి కూడా ఆమెకు ఆధారాలు లభించలేదు. ప్రకాశ్ తల్లిదండ్రులకు కబురుపెట్టింది. తన అన్నయ్యను పిలిపించింది. వాళ్ళూ వెతికారు. లాభం లేకపోయింది. వాడే వస్తాడులేమ్మా అంటూ ప్రకాశ్ తల్లిదండ్రులు వెళ్ళిపోయారు. "మగరాయుడు కదా! ఎక్కడో వుంటాడులే!" అని అన్నయ్య ఏదో తెలిసినట్టే చెప్పి ఊళ్ళో చాలా పనుందంటూ వెళ్ళిపోయాడు. తానొక్కతే విప్లవ్‌తో పాటు మిగిలిపోయింది. ఏం చేయాలో ఆమెకు అంతుబట్టడం లేదు. ఈ హైదరాబాద్ జనారణ్యంలో తనకు తోడు నీడగా వుండే వారెవరూ లేరు. స్నేహితులు అపుడపుడు వచ్చి పలకరించి పోతున్నారు. కానీ చేయందించేవారెవరూ లేరు. నెలరోజులు ఎట్లాగో గడిపింది. ఇకముందు కాణీ లేకుండా జీవించడం ఎట్లాగ అనుకుంది.

తలుపు బాదిన చప్పుడుకు రాధిక ఉలిక్కిపడింది. ఈ రాత్రి ఎవరు వచ్చారనే అనుమానం చెలరేగింది. ఒళ్ళు జలదరించింది. తలుపు బాదుతున్న చప్పుడు మరింత ఎక్కువైంది. తలుపుల దగ్గరగా వెళ్ళి "ఎవరు?" అని ప్రశ్నించింది. గొంతు కంపించింది. అవతలి నుంచి "తీయ్" అనే ఆగ్రహం మిళితమైన కంఠస్వరం వినిపించింది. తలుపు తీసేసరికి ఎదురుగా ప్రకాశ్. ఆమె ఆశ్చర్యం ఉట్టిపడగా నోటమాట రాక కొద్దిసేపు అట్లాగే నిలబడింది.

"ఏంటి గుడ్లు తేలేశావ్, ఇంకా బతికి వున్నాడేమిటనా?" అని కోపంగా అడుగుతూ ఆమెను నెట్టేస్తూ ఇంట్లోకి వచ్చాడు ప్రకాశ్. ఆమె అతని వెంటే లోపలికి వచ్చింది. అతను మంచంపై వాలిపోయాడు. ఆమె గోడవారగా కూర్చుంది. ఐదు నిమిషాలు ఇద్దరిమధ్య నిశ్శబ్దం రాజ్యమేలింది. ఆ నిశ్శబ్దాన్ని ప్రకాశే ఛేదించాడు. "నా పరువు తీయాలని కంకణం కట్టుకున్నావా?" అని వ్యంగ్యంగా అడిగాడు. రాధిక మాట్లాడలేదు. "నా మొగుడు ఇంటికి రావడం లేదని ఊరేగావు" అన్నాడు నిష్ఠూరంగా. ఆమె మౌనమే వహించింది. "నా పరువు తీద్దామనే కదా!" అన్నాడు. "నీ పరువు తీయాలని నాకెందుకుంటుంది?" అని ప్రశ్నించింది రాధిక కోపంగా.

"లేకుంటే ఏమిటి, మన్ను చేసిందంతా?"

"నీ పరువు తీయడానికేం చేయలేదు. బయటకు వెళ్ళిన మనిషి రోజుల తరబడి ఇంటికి రాకపోతే ఏం చేయాలి?" కొంచెం హెచ్చు స్వరంతోనే అని ప్రకాశ్‌ను పరిశీలనగా చూసింది. కళ్ళు ఎర్రగా వున్నాయి. తాగినట్టున్నాడనుకుంది. జుట్టు రేగివుంది. మనిషిమాత్రం బాగానే వున్నాడు.

"తినేసేటట్టు చూస్తావేంది?" అన్నాడు ఆమె తదేకంగా చూడడం గమనించి.

"నిన్ను కొరుక్కు తిందామని" అంది వ్యంగ్యంగా చేతులను అదొరకంగా తిప్పుతూ.

ప్రకాశ్‌కు కోపం హెచ్చింది. ఒక్క ఉదుటున మంచం మీదనుంచి లేచి- "ఏమిటే వాగుతున్నావ్?" అంటూ రాధికను సమీపించాడు.

చేతులు ముందుకు సారించి అడ్డుకునే పద్ధతిలో- "ఆగు" అంది గట్టిగా.

"ఏం చేస్తావేంది?" అని గద్దించాడు.

"ఇంట్లో పెండ్లాం, ఓ కొడుకు వున్నాడనే విషయం మరచి బలాదూరుగా తిరిగేవాడ్ని నిన్నే చూశాను" అంది గట్టిగా.

"నా ఇష్టం వచ్చినట్టు తిరుగుతా" అంటూ వెనక్కి వెళ్లి మంచంమీద కూర్చున్నాడు.

"తిరగండి, మగవాళ్ళు కదా!" ఈ మాటతో ప్రకాశ్ గతుక్కుమన్నాడు. ఊహ విషయం దీనికి తెలిసిపోయిందా ఏమిటి? అనుకున్నాడు. మౌనం వహించాడు. మంచంమీద ఒరిగాడు. రాధిక మళ్ళీ గోడకు ఒరిగి కూర్చుంది. ప్రకాశ్ ఆలోచనలో మునిగిపోయాడు. ఊహ ఆఫీసులో తనకు జూనియర్. ఆమెకు సాహిత్యం అంటే అభిరుచి వుండడంతో ఇద్దరిమధ్య స్నేహం క్రమంగా బలపడింది. ఆ స్నేహం పెరిగి ప్రేమగా మారింది. అది ఇద్దరి శరీరాలను ఏకం చేసేదాకా వెళ్ళింది. అప్పటినుంచి తరచూ రాత్రులు ఇద్దరూ ఊహ గదిలోనే గడపడం సర్వసాధారణమైంది. ఆమెతో ఈ సంబంధాలు ఏర్పడినప్పటి నుంచే ప్రకాశ్ ఇంటికి రావడం క్రమంగా తగ్గిస్తూ వచ్చాడు. స్త్రీలకు సమాన హక్కులు, స్వేచ్ఛ వుండాలనే ఊహ ఆలోచనలు ప్రకాశ్‌కు సెక్స్ విషయంలో స్వేచ్ఛను తీసుకోవడానికి అవకాశమిచ్చాయి. కలిసివుందామనే ఒప్పందానికి వచ్చారిద్దరు. రొటీన్‌తో విసిగిపోయి ఇద్దరూ మార్పుకోసం ఊటీకి వెళ్ళారు. వారు ఊటీకి వెళ్లినరోజుల్లోనే ఇక్కడ రాధిక ప్రకాశ్ కోసం కలవరపడి నానా హడావిడీ చేసింది. రాధికకు తెలిసిపోయిందనుకున్నాడు. ఈ విషయం ఆమె నోటినుంచి వస్తే బాగుండునని పించింది ప్రకాశ్‌కు. రాధిక కొద్దిగా కదిలి "ఇన్నిరోజులు ఎటు వెళ్ళారు?" అని ప్రశ్నించింది తగ్గుస్వరంతో

"ఊరికెళ్లాను" మెల్లగా సమాధానం చెప్పాడు.

మళ్ళీ కొద్దిసేపు నిశ్శబ్దం.

ప్రకాశ్ లేచి రాధికను సమీపించాడు. చేయి పట్టుకుని మంచంమీద కూర్చోబెట్టాడు. పక్కనే కూర్చున్నాడు. రాధిక కళ్ళలో నీరు గిర్రున తిరిగాయి. బలవంతంగా దుఃఖాన్ని ఆపుకునే ప్రయత్నం చేసింది. ప్రకాశ్ హృదయం కలత చెందింది. "రాధికా! నీకేం అన్యాయం చేయను. నా మాట విను" అన్నాడు. ఊహ విషయమంతా ఆమెకు తెలిసిందనే భావనతో. నడుం చుట్టూ చేయి వేశాడు. ఆమెలో స్పందన కనిపించలేదు. "ఆమెతో నా భావాలు కలిశాయి. అందుకే ఆమె లేకుండా బతకలేననిపిస్తోంది" అన్నాడు. తలెత్తి ప్రకాశ్ కళ్ళలోకి చూసింది రాధిక. అతను తలదించుకున్నాడు. రాధికకు వ్యవహారం అర్థమై కానట్టుంది. "ఊహ గురించే మాట్లాడుతున్నా- నీతో విడిపోవాలని నాకేం లేదు" అన్నాడు. "నీకేం అన్యాయం చేయనని" ధోరణిలో రాధికకు ఈ డొంకతిరుగుడంతా నచ్చలేదు. కోపం పట్టలేకపోయింది. "చెప్పేదేదో సూటిగా చెప్పు" అంది. రాధికను "ప్రేమ"గా దగ్గరకు తీసుకున్నాడు. రాధిక విడిపించుకుని దూరంగా జరిగింది. మళ్ళీ ఆమెను దగ్గరకు తీసుకునే ప్రయత్నం చేశాడు. ఆమె అతని చేతులను నెట్టేసింది. "ఊహ, నేను కలిసి వుండాలనే నిర్ణయానికి వచ్చాం" చెప్పాడు ప్రకాశ్. ఊహ పేరెత్తేసరికి ఊహ తనకు పరిచయమైన ఘట్టం గుర్తుకొచ్చింది రాధికకు.

* * *

ఆదివారం మనింటికో ఫ్రెండ్ భోజనానికి వస్తుందని చెప్పాడు ప్రకాశ్. సరేనంది రాధిక. ఆదివారం వాడు పదిగంటలకే వచ్చింది ఊహ. వంట చేస్తున్న తనను పిల్చి ఊహకు పరిచయం చేశాడు. "నమస్తే" చెప్పింది రాధిక. ప్రతిగా "హలో" అంది ఊహ.

రాధిక కొంగు నడుంకు బిగిస్తూ ఏదో మర్చిపోయినట్టు వంటగదిలోకి వెనుదిరిగింది. "వంట

39